

СТЕФАН БОНЕВ

РОЖДЕН ДЕН

Част 21 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Павел заключи, замисли се за момент, после превъртя ключа още веднъж. В апартамента си държеше цялата документация за новата разработка на института. Налагаше се да работи и вечер вкъщи.

Навън вече беше тъмно. Той отвори вратата на автомобила и остави букета карамфили на вътрешната седалка. След товасъблече сакото си и го метна отзад. Влезе с точно и елегантно движение и превъртя стартера.

Олга сигурно го чакаше. Павел подозираше какво може да се крие зад този рожден ден. Знаеше, че не трябва да бърза. Нужно бе да закъснее за повече тежест, но желанието да бъде по — скоро при нея, залепяше крака му върху газта.

Пъстрият вечерен шпалир на сградите профучаваше насмешливо покрай автомобила. Улиците му се струваха необичайно пусти. сякаш всички знаеха за къде е тръгнал и му се присмиваха. Погледът му от време на време се плъзгаше крадливо към часовника на таблото. Чувстваше се невероятно удобно зад волана на новата си Лада, в безупречната си бяла риза.

Бе имал доста жени през живота си и всичките ги бе обичал. Или поне така си мислеше. Олга бе друго нещо. Това, че му бе студентка, го караше да се чувства неловко. Трудно му бе да си представи тази първа нощ с нея. А още по — трудно, как на другия ден, пред колегите си, ще го нарича „доцент Пиргов“ и ще му говори на „вие“.

Павел поотпусна газта и спря на червеното на някакъв светофар. Изведнъж, заедно с ускорението на спирачките, се почувства тежък и безформен. Пръстите му бяха мръсни и лепкави. Яката на новата риза го стягаше непоносимо, а колата му се струваше чужда и непозната. Мисълта, че Олга може да го използва заради служебното му положение, отново загриза съзнанието му. Не, не е така! Тя наистина го обича. И не може да бъде иначе.

Всичко започна след като дойде при него за консултация по дипломната си работа. Вярно, темата бе от неговата област, но нали в края на краищата тя си има ръководител. Към него трябваше да се обърне. Павел я познаваше само от упражненията, които ѝ водеше. Може би е забелязала погледите му по време на час. Харесваше му наистина, но никога не беше мислил за подобно нещо. По малко ли студентки се бе заглеждал.

Някакъв настойчив клаксон зад гърба му го изкара от унеса. Светофар беше превключил на зелено. Павел рязко подкара напред. Какви ли не глупости му минаваха през главата. Нали той сам ѝ бе предложил да прескочат след консултацията на кафе. Олга можеше да откаже, разбира се. Но защо пък да отказва да отиде до барчето? А когато после ѝ предложи, да я откара с колата си, също не отказа... Но нали пак той я погали, той посегна пръв за целувка! Сигурно е знаела, че сините ѝ очи са го омагьосали и не е нужно да прави нищо. Позната история — дипломантка от провинцията, търсеца лесна кариера, обвързва наивен и все още млад доцент от своята специалност. Обикновено го практикуват с асистенти.

Павел стисна зъби. Много бързо се съгласи да сподели с него леглото си. Така е, колкото и грубо да звучи. Но ако пък наистина имаше някакъв план, то едва ли щеше да бърза. Щеше да намира причини, да отлага, за да не изглежда съмнително. Искаше му се да не е прав, да е сигурен, че Олга не го търси заради кариерата и апартамента в столицата.

Улови се, че е понамалил скоростта и кара по някаква улица, която не е на пътя му. Имаше нужда да размисли, преди да отиде при нея. Такива нощи обикновено обвързват. Можеше да я изпита, ако желае. Да ѝ каже например, че го изпращат на работа в провинцията, или че са му отнели титлата заради нещо си... Можеше да зарече тази история. Щеше да я преглътне някак си. Не е толкова трудно, и друг път му се е случвало.

Но докога така! При всяка нова среща ли ще се колебае и ще се съмнява. Цялата му младост беше отишла в института. Най — хубавите му години останаха в лабораторията и пред пишещата машина. Връзките му с жени бяха кратки и разхвърляни като накъсани листчета в живота му. Беше вече на тридесет и осем. Миналата година стана доцент. Действително много беше постигнал. Колегите му завиждаха за бързото издигане, макар да се възхищаваха на таланта и работоспособността му. Но и той им завиждаше. Чудеше се, как така, с лека ръка зарязваха започнатата работа и се оставяха да ги повлече живота. После им завиждаше за семействата и децата, които тичаха с полички покрай общежитията.

Знаеше, че не може да се отдаде напълно на никоя жена, защото мисълта му винаги беше заета с нещо друго. Дори и в най —

интимните моменти не можеше да не мисли за работата си. Това беше нещо като болест. Колкото по — трудна ставаше задачата, колкото повече не му вървеше, толкова повече се стимулираше за работа. Жените сами го напусаха. Но и Павел бързо забравяше за тях.

С Олга не беше така. Тя беше заела цялото му същество, беше парализирала способността му да работи. Павел заряза доктората, който така грижливо готвеше. Започна да забравя, че има лекции, че го чакат на съвети о консултации. Остави подчинените си в лабораторията да се оправят сами.

Ето я къщата. Олга държеше самостоятелна стая на първия етаж. Не беше влизал вътре, но предполагаше, че няма хазаи. Павел известно време стоя неподвижен, с ръце на волана и гледаше прозореца. От дъното на стаята идваше бледа светлина. Върху завесата се очертаваше силуетът на Олга. Обличаше се. Павел следеше с очи бързите ѝ движения и постепенно забрави за всички свои съмнения. А може би наистина имаше рожден ден, може би това не беше само повод за среща. Когато реши, че тя е вече готова, той облече набързо самото си, грабна букета и излезе, тръшкайки вратата. Превъртя ключа и тръгна към входа.

Олга беше с черна затворена рокля, която обаче недвусмислено подчертаваше формите ѝ. Обстановката го изненада. Не очакваше една студентска квартира да бъде така добре обзаведена. Мебелите бяха евтини, но подбрани с вкус, както ги подбира човек, който смята дълго да живее на това място. Слабата светлина на нощната лампа правеше обстановката още по — уютна.

Тя постави цветята във вазата на масата и го погледна със синьото на очите си. Тези очи, за които толкова беше копнял, които винаги беше търсил в аудиторията. очите, заради които беше тук.

Павел понечи да каже нещо, но Олга сложи пръст на устните му.

— На моя рожден ден сме само трима! — пошепна тя и посочи най — тъмния ъгъл на стаята. — Нищо че спи. Няма да и пречим.

В полумрака на ъгъла Павел различи детска кошарка.

— Дъщеря ми! — поясни Олга.

Той известно време гледаше недоумяващо детето. После изведнъж в него се надигнаха всички онези чувства и съмнения. Развихриха се, покриха с мътилка очите му. Беше изигран, измамен!

Поне да го беше предупредила. Той обича децата, желае деца, но иска да са негови, само негови...

Павел грабна сакото си и хукна навън. Ще я скъса наизпита... Или по — добре да я прехвърли в друга група. Само да е по — далече! А той ще довърши доктората си. Имат нужда от него в катедрата и в лабораторията. Толкова години е сам, свикнал е вече.

Осъзна се чак когато стигна до колата. Дърпаше като побъркан дръжката и се мъчеше да отвори заключената врата. Очите му бяха набъбнали и светът му се струваше неестествено размазан през напирещите сълзи.

Той стисна юмрук и го стовари върху купето на автомобила си. Миг след това из целия квартал се разнесе дрезгавият му глас:

— Ол — га — а... Обичам те!

Юмруците барабаняха по вечерната лъскавина на автомобила. И целият квартал, целият град, целият този суетен свят бе длъжен да разбере, че той, доцент Павел Пиргов, обича, обича...

От къщата му отговори детски плач.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.